

Spiritualiteit en Psychiatrie 1

Help, mijn kind is paranormaal!

Kees Aaldijk

Gepubliceerd in Spiegelbeeld, april 2011

Veel kleine kinderen hebben onzichtbare vriendjes. Dat is niets om je ongerust over te maken; het komt vaak voor en hoort bij de kinderlijke fantasiewereld.

Dat verandert als opgroeiende kinderen nog steeds 'dingen zien' of 'stemmen horen' die voor anderen onzichtbaar en onhoorbaar zijn. Soms beginnen deze verschijnselen wanneer de jongeren een moeilijke periode doormaken. Misschien is er een familielid overleden of zijn er problemen op school of in het gezin. Vaak vinden ze het zelf wel interessant. Ze kunnen iets wat anderen niet kunnen, ze zijn paranormaal! En het kan dan verleidelijk zijn daar steeds meer aandacht aan te besteden. Misschien gaan ze op internet op zoek naar websites over magie of andere occulte zaken. Als gevolg daarvan kan hun belangstelling voor die vreemde werkelijkheid een steeds grotere rol gaan spelen in hun leven; vooral als er in de dagelijkse realiteit problemen zijn die ze willen ontvluchten. Het gevaar bestaat dan dat de kinderen zich stap voor stap en bijna ongemerkt, steeds verder terugtrekken uit de alledaagse werkelijkheid om zich te richten op een andere realiteit. Als ze dan ook nog gaan experimenteren met drugs, dan kan het gebeuren dat de onschuldige onzichtbare vriendjes van vroeger plaats maken voor dreigende gestalten. Fantasiefiguren zijn dan allang geen fantasie meer, ze zijn een beangstigende werkelijkheid geworden die zich niet zo gemakkelijk meer laat verdrijven.

Wat nu?

Wat kun je als ouders in zo'n geval doen? Misschien ga je voor hulp naar je huisarts, die je vervolgens doorverwijst naar een psychiater. En deze zal dan waarschijnlijk concluderen dat je kind lijdt aan waandenkbeelden of hallucinaties.

De gangbare wetenschappelijke opvatting is dat ons bewustzijn zijn oorsprong vindt in de hersenen. Als je dus angstaanjagende beelden ervaart dan moeten deze door de hersenen zijn geproduceerd en om die beelden weer kwijt te raken kun je, met behulp van medicijnen, de werking van de hersenen onderdrukken. Meestal verdwijnen de klachten dan na verloop van tijd en komt alles weer op z'n pootjes terecht. Maar, het is ook mogelijk dat de beelden terug blijven komen, steeds krachtiger worden en een grote invloed gaan uitoefenen op het dagelijkse leven van de betrokkene.

'Schizofrenie' kan dan de volgende diagnose zijn en antipsychotica zijn daarvoor de enige remedie. Het gebruik ervan zou op zichzelf nog niet zo zorgelijk zijn als het tijdelijk was. Maar helaas, antipsychotica worden vaak langdurig voorgeschreven want ze onderdrukken alleen de symptomen zonder een werkelijke oplossing te bieden. Door de bijwerkingen ervan, zoals een ontregeling van de hormoonproductie, kan een langdurig gebruik ernstige consequenties hebben, vooral bij kinderen.

Gaat het in al deze gevallen werkelijk om een afwijking in de hersenen die door middel van medicijnen moet worden onderdrukt of zou er ook een andere verklaring mogelijk zijn die een andere aanpak rechtvaardigt? Zonder het kind een noodzakelijke behandeling te willen onthouden zouden we het probleem allereerst op een veel eenvoudiger manier kunnen aanpakken.

Een transpersoonlijke benadering

Laten we ons eens voorstellen dat de onzichtbare vriendjes waarmee kleine kinderen spelen maar ook de demonen die oudere kinderen en volwassenen kunnen lastigvallen geen hersenspinsels zijn maar echt bestaan. Deze zogenaamde entiteiten verblijven -normaal gesproken- in een eigen wereld die doorgaans strikt van de onze is gescheiden. Het is een wereld waarin zowel hoge als lage emoties zich manifesteren in allerlei uiterlijke verschijningsvormen. De scheidingswand tussen onze wereld en deze 'emotionele wereld' bestaat uit een beschermend energieveld dat we om ons heen hebben en dat een afsluitende functie heeft. Bij kleine kinderen is dat nog niet volledig ontwikkeld en bij anderen kunnen er soms wel eens dunne plekken in zitten. Daar ontstaat dan een doorgang van de ene realiteit naar de andere met als gevolg dat allerlei creaturen vanuit hun eigen thuiswereld tot de onze kunnen doordringen. Bij het opgroeien wordt het energieveld van kinderen vanzelf steviger en ondoordringbaarder, maar bij een enkeling blijven er wat openingen over. Door te experimenteren met drugs of met paranormale oefeningen, of onder invloed van ziekte of trauma kan de toegang tot die andere wereld nog verder opengaan waardoor er over en weer contact mogelijk wordt. Je eigen emotionele afstemming bepaalt vervolgens of je positieve of negatieve wezens waarneemt. Zolang je je goed voelt zul je vooral contact maken met positieve ervaringen uit die andere werkelijkheid. Misschien vind je die paranormale contacten dan wel zo bijzonder dat je geneigd bent de doorgangspoort nog wat verder te openen. Het risico bestaat dan dat er, als je eens niet zo goed in je vel zit, door diezelfde opening ook allerlei negatieve energieën bij je binnen kunnen dringen. Je wordt er angstig van en dat is een voedingsbodem voor nieuwe negatieve ervaringen. Je komt dan terecht in een vicieuze cirkel die niet zo gemakkelijk meer te doorbreken is. Als die entiteiten je vervolgens blijven lastigvallen dan heb je een groot probleem.

Je kunt dan antipsychotica gaan gebruiken die je hersenen zodanig onderdrukken dat je die vreemde energieën niet meer ziet. Dit helpt wel maar biedt geen echte oplossing. Bij een transpersoonlijke benadering van dit soort problemen gaan we er vanuit dat het essentieel is dat je de doorgang naar die andere wereld weer vergrendelt. Dat geeft een definitieve oplossing en is betrekkelijk eenvoudig te leren.

Hoe werkt dat?

De scheidingswand tussen onze wereld en de wereld van al die verwarrende energieën wordt gevormd door het etherische lichaam. Dat is een energielichaam dat je omhult; het hangt samen met je gevoel van vitaliteit en autonomie. Door gezond te leven en zelfvertrouwen te ontwikkelen bevordert je de conditie van dat etherische lichaam. Verder dien je het vaste besluit te nemen dat je zelf de baas bent over alles wat er in je bewustzijn binnenkomt. Onmisbaar daarbij is je persoonlijke inzet en een zekere helderheid van geest. Door die strategie vol te houden versterk je je energieveld en daarmee sluit je de deur naar die andere realiteit. Daarnaast zijn grondingsoefeningen noodzakelijk. Zij verbinden je energie telkens weer met de aarde. Verder is het belangrijk dat je je aandacht gericht houdt op de alledaagse werkelijkheid en dat je alle verschijnselen negeert die daar niet in thuis horen. Het principe is simpel en vaak zullen de meeste klachten op deze manier snel verdwijnen. Maar ook de onderliggende problemen en verborgen trauma's zullen verwerkt moeten worden; zij waren er de oorzaak van dat je de normale alledaagse werkelijkheid wilde ontvluchten. Hoe langduriger en intensiever er contacten zijn geweest met die andere realiteit, des te lastiger het is die weer helemaal los te laten. Daarom is het belangrijk er tijdig bij te zijn, je motivatie vast te houden en je niet opnieuw te laten verleiden.

Als het probleem wordt gedefinieerd als een afwijking van de hersenen waar niets aan te doen is, dan zullen het kind, zijn ouders en alle andere betrokkenen de hoop op herstel al spoedig verliezen en zich neerleggen bij een voortschrijdend ziekteproces. Maar wanneer men het probleem definieert als 'contact met een andere werkelijkheid' dan is de oplossing dichtbij. Dan gaat het erom dat je

steeds weer opnieuw resoluut kiest voor de weg terug naar de alledaagse realiteit.

Kinderen die dingen zien of horen die anderen niet ervaren moeten dit niet opvatten als een speciaal talent dat ze moeten ontwikkelen maar ook niet als een afwijking waarvoor ze bang moeten zijn. Het is een overgevoeligheid die speciale aandacht vereist en een goede begeleiding is noodzakelijk om te voorkomen dat er problemen ontstaan.

Kinderen met psychiatrische problemen

In Nederland gebruiken zo'n 34 000 kinderen antipsychotica. Dat is drie maal zoveel als 10 jaar geleden en dat terwijl er nauwelijks onderzoek wordt gedaan naar de effectiviteit ervan, de bijwerkingen en hun invloed op de kinderlijke ontwikkeling.

Kinderen die wanen of hallucinaties hebben kunnen doorgaans goed worden geholpen door hun eigen ouders en verzorgers. Zij zijn het die het kind in het dagelijkse contact het beste kunnen begeleiden en daarbij een structuur aanbieden die hem beschermt tegen uitstapjes naar een andere realiteit. Het kind moet bovenal leren zijn aandacht consequent gericht te houden op zaken die betrekking hebben op de gewone alledaagse werkelijkheid. Zijn innerlijke autoriteit en persoonlijke autonomie moeten daarbij worden gecultiveerd zodat hij zich, met zelfvertrouwen, stapje voor stapje kan distantiëren van de onaardse verschijningsvormen. En hier nu kan de psychiatrische aanpak botsen met de transpersoonlijke benadering. Mensen die gedurende langere tijd psychiatrisch worden behandeld krijgen steeds meer het gevoel afhankelijk te worden van hun medicatie en van de hulp van anderen; geleidelijk aan worden ze gehospitaliseerd en onzeker. Ze verliezen hun gevoel van persoonlijke autoriteit, terwijl dat juist het instrument is dat ze zo hard nodig hebben om zich te bevrijden van hun 'ongewenste bezoekers'. Naarmate de problemen langer voortduren en de psychiatrische behandeling vordert, zal het dus ook steeds moeilijker voor hen worden zich te focussen op een normaal bestaan. Medicatie kan soms noodzakelijk zijn om een periode van grote verwarring te overbruggen. Maar vervolgens moet je zelf aan de slag om je weer te verbinden met de gewone aardse werkelijkheid.

Kees Aaldijk is psycholoog en transpersoonlijk therapeut
auteur van: *De Geheimen van de Ziel* en
Vensters op een transpersoonlijke werkelijkheid
www.transpersoonlijk.nl